Міхась Болсун

Нарадзіўся ў 1942 годзе ў в. Балсуны Чачэрскага раёна. Скончыў факультэт педагогікі і методыкі пачатковага навучання Гомельскага дзяржаўнага універсітэта і аддзяленне журналістыкі Мінскай ВПШ.

Працаваў рабочым саўгаса, загадчыкам бібліятэкі, настаўнікам. З 1965 года – на журналісцкай працы. Быў намеснікам рэдактара чачэрскай райгазеты, галоўным рэдактарам буда-кашалёўскай газеты. Доўгі час працаваў у абласным тэлерадыёаб'яднанні.

Член Беларускага саюза журналістаў.

МАЦІ

Няхай гады цякуць, як рэкі,
Жыцця спакойнай будзе плынь,
Сляза не росіць твае вейкі,
Ў душу не лезе крыўд палын.

Хай радасць ціхая атуліць,
Надзеі зорка не ўпадзе.
Пабудзь, пабудзь са мной, матуля,
Каб быў святлейшым кожны дзень.

СПЯВАЛА ЦІХА САМАПРАДКА

У вокны прыцемкі глядзелі,
Цішэлі вуліцы сяла...
З-пад пальцаў матчыных кудзеля
Кужэльнай ніткаю цякла.
Спявала ціха самапрадка,
Вяла адвечны свой матыў,
Каб потым ткала самабранку,
Ручнік на покуць для святых
І рэчы розныя для быту
Матулі рупная рука.
Дагэтуль сніцца, не забыта,
Як цэўкі я на ўток сукаў.

Палотнаў доўгія палоскі
Сцялілі ў лузе па вясне
Жанкі-ткачыхі з нашай вёскі,
Каб кужаль быў бялей за снег.
І трубкі гэтае тканіны,
Бы скарб, у куфрах бераглі.
І на пасаг, і на радзіны
Ішоў дар працы і зямлі.
... Цяпер не стукне бёрда ў хаце.
Ручнік сялянскі я бяру –
Дарунак колішні ад маці,
Цяпло душы яе і рук.

* * *

Чым больш жыву,
тым больш люблю
цябе, мой край
чачэрскі,
да болю родную
зямлю,
людзей,
душой не чэрствых.
Маленства даўнія
гады
і сцежкі маладосці
жывуць у памяці
заўжды,
нібы святое штосьці.
Шугаюць
кветценню сады,
бяжыць шнурком
Каўпіта...
І кожны мой
прыезд сюды —
для дум і спраў
падпітак.

ПОМНІК ЗЕМЛЯКАМ

У цэнтры вёскі Палессе
ўстаноўлены помнік 178-мі землякам,
якія загінулі ў Вялікую Айчынную вайну.
Тут жа пастаўлены і абеліск.

(З кнігі «Памяць. Чачэрскі раён»)

Андронаў... Болсун... Пісарэнка...
Шалюта... Ядранцаў... Хайкоў..,—
Чытаю, гойдаюцца ў зрэнках
Імёны мужных землякоў.
Калонкі літар, бы абоймы,
Патронаў жоўтыя рады...
Пастой хвіліну — смутак пройме,
Успыхнуць вогненна гады,
Калі лісткамі пахаванак
Вяртала іх вайна сюды,
Аратых Хведараў, Іванаў —
Дзядзькоў і хлопцаў маладых.
Заламвалі у сем'ях рукі,
Цяжар аплакваючы страт...
Праз жах баёў, металу грукат
Ішоў і падаў наш салдат.
... Страла бялее абеліска
Ў абдымках елак і бяроз,
Крыніца шэпча штосьці блізка,
У промнях луг і рэчкі плёс.
Ляжаць вакол спакой і ціша,
Смяецца ранак светлы зноў.
Жыццё гісторыю ўсё піша,
Дзе спяць салдаты вечным сном.

ГІМНАСЦЁРКА

Я прымераў яе
З трапяткім хваляваннем,
Калі ў войска пайшоў,
Каб Радзіме служыць.
І зялёным было
На плацу тое ранне,
Хоць сняжок навакол
Матылямі кружыў.
Прыгадаў, як глядзіць
Бацька шчыра са здымка
Ў гімнасцёрцы такой,
Што насіў у вайну,
З земляком-сябруком
У салдацкіх абдымках,–
Фота ў рамцы разной
Дзед змясціў на сцяну.
Гімнасцёрку пасля
Ў хаце роднай пабачыў,
Калі бацька з вайны
Перамогу прынёс.
Шчасце біла праз край,
Арашалася плачам,
Не саромеўся род
Тады радасных слёз.
Мой хлапечы пагляд
Зорку згледзеў на шапцы,
Гімнасцёркі рукаў,
Што ля латкі зрыжэў,
І не знаў я, малы,
Што было мала шанцаў
Паглядзець на мяне,–
Бой быў цяжкі за Ржэў.
... Разумею цяпер
Я салдат-ветэранаў,
Калі форму сваю
З той вайны берагуць –
Сведку жорсткіх баёў,
Перамог не экранных,–
Калі з крыкам «ура»
У атаку ўстаюць...

СНЕЖАНЬ

Дол пульхным дыванам укрыты.
Такая свежасць навакол!
Асенні сум зусім забыты,
Гляджу я здзіўлена ў вакно.
Карункі срэбныя завеі
Павесіў снежань на кусты.
Стаяць бярозкі, нібы феі,
Бялее ельнічак густы.
Ільдзінкі падаюць са звонам,
Калі калючы вецер дзьме.
Снягір пры гальштуку чырвоным
Паклоны дзюбай б'е зіме.

НАВАЛЬНІЦА

Маланка ломанай іголкай
Прашыла тоўшчу цёмных хмар,
І след яе стралою тонкай
Працяў збянтэжаны абшар.
І тут жа гром заляскаў пугай,
Бы ў вёсцы ранішняй пастух.
Прайшоўся вецер лесам, лугам,
Прамень у воблаках патух.
Цыбаты дождж зацокаў звонка
На стужцы шэрае шашы,
Сыпнуў, бы шротам, ён па вокнах,
Са стрэх зайгралі капяжы.
Усё мацней разгон залевы
Пад сполах часты бліскавіц.
Я слаўлю музыку і спевы,
І буйны нораў навальніц!
... Абмыты вуліцы, прасёлкі,
Лаза страсае кроплі ў Сож.
І пад тугой дугой вясёлкі
Паехаў ціха ўдалеч дождж.

ЗАСТОЛЛЕ

Ячня жоўтымі вачыма
З патэльні просіцца на стол.
Сквірчыць сальцо, прадукт айчынны,
У кварце свеціцца расол.

Сядзяць дзяды – мае вяскоўцы –
За пляшкай таннага віна,
Праз вокны цэдзіць промні сонца,
Цячэ няспешна гамана.

Ўсё абмяркуюць, ўсё ўзважаць:
Як жыць, чаго нам не стае...
І нават самі не заўважаць –
Ачахла ежа на стале.

* * *

Гады маладыя –
Бы квецень у садзе,
У пырсках вясёлка
На ўзмаху вясла...
Гукнуць бы іх зноўку,
Ды нельга прынадзіць,
Далёка, бы рэха,
Мая ўжо вясна.